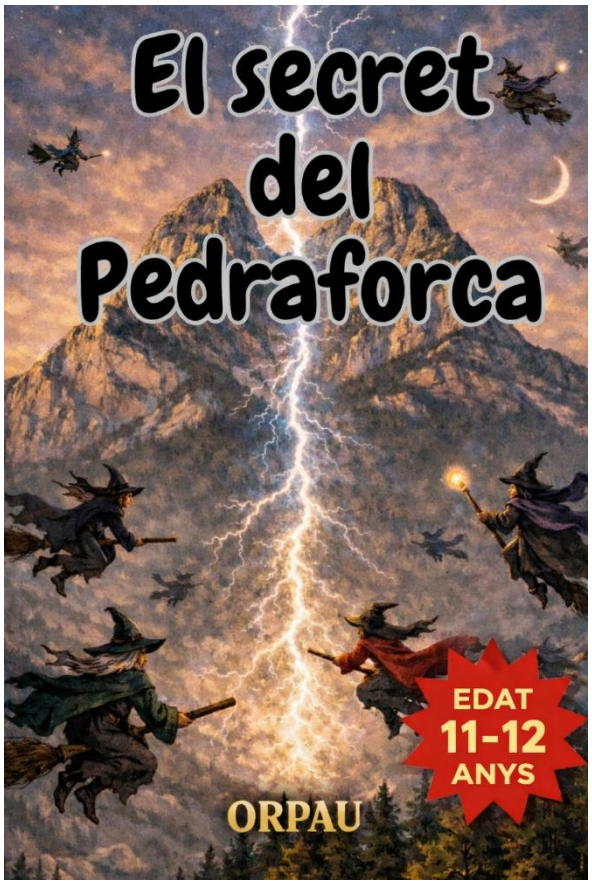
Un desig des de la gespa

ORPAU

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT

© 2026 ORPAU.

El contingut d' **UN DESIG DES DE LA GESPA** està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

CAPÍTOLS

1. TINC UN SOMNI

2. VOLL SER PORTER

3. HO DESITJO DE TOT COR

4. FINS AQUÍ. JO MARXO

5. LA TERESINA...

6. NO VOLEM MÉS CRITS!

7. PENALI

8. IL·LUSIÓ RECUPERADA!

1. Tinc un somni

En Ferran no caminava mai pel carrer: corria.

I si hi havia una pilota a prop, ja estava perdut. Li donava puntades, la feia botar, imaginava porteries entre dos arbres i xutava tan fort que, de vegades, la pilota acabava sota un banc... o dins d'un arbust.

—GOOOOL! —cridava, amb els braços enlaire.

El futbol el feia sentir feliç. Quan jugava, se sentia ràpid, lleuger, com si pogués volar. Somiava jugar en un equip de veritat, amb companys i companyes, entrenaments i partits com els que veia als camps del barri.

Però al seu pare, en Marc, no li agradava gens aquella idea.

—El futbol són crits, nervis i baralles —deia, amb el front arrugat—. No és un bon esport per a nens. No ensenya res.

—Però papa... —suplicava en Ferran—. Jo vull jugar.

El nen no es va donar per vençut i dia rere dia continuava insistint; això sí, amb una punxada al pit i la por que el seu pare digués no per sempre.

Un dia, però, en passar per davant de la Unió Esportiva Zalamora —on en Marc i l'avi del Ferran havien jugat de petits—, un munt de bons records li van passar al pare pel cap, com una pel·lícula, fent-li venir ganes de tornar a vestir-se de curt.

Va mirar en Ferran. Tenia els ulls ben oberts, brillants, i les mans tancades amb força mentre observava el partit que s'hi jugava, com si no volgués perdre's ni un sol moviment.

En Marc va sospirar llargament.

—D'acord —va dir finalment—. Ho provaràs. Però només una temporada. A veure què tal va. Si veig que no hi estàs a gust, marxarem, ho has entès?

En Ferran va saltar com si hagués marcat el gol més important de la seva vida.

2. vull ser porter

Al club del barri, la Unió Esportiva Zalamora, en Ferran va decidir ser porter.

No perquè fos el més alt ni el més fort, sinó perquè volia protegir la porteria. Li agradava llançar-se a terra i sentir el cop sec contra els guants. Cada parada el feia sentir com un heroi.

—Ferran, prepara't —cridava l'entrenador.

I ell s'hi preparava de debò. Obria les cames, flexionava els genolls i mirava fixament la pilota.

Quan li van entregar l'equipament blau cel, l'oficial, se'l va posar corrents, sense ni treure's les sabates.

—Uau! Semblo un superheroi! —va dir rient, girant sobre si mateix. La samarreta se li enganxava al cos i aquella sensació li agradava: era la seva armadura.

Les pilotes sortien disparades com llamps. En Ferran es llançava a terra, estirava els braços i... pam! Parada!

—Bona, Ferran! —cridaven els companys i companyes.

Ell s'aixecava amb fang als genolls i un somriure enorme a la cara.

A vegades pensava: *I si aquesta entra?*

Però de seguida sacsejava el cap. *No passarà. Jo soc el porter.*

El camp era el seu lloc preferit. Allà tot era joc, rialles i amics. Allà se sentia segur.

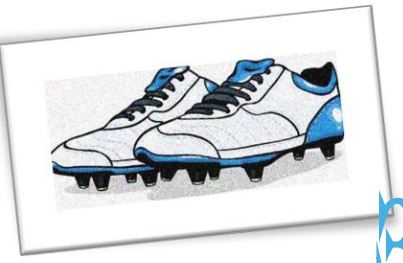
Quan tornava a casa, estava cansat i brut de cap a peus. La mare li deia:

—Sembla que hagis lluitat amb un monstre!

En Ferran reia. Potser sí... però havia gaudit.

Se n'anava a dormir pensant en la següent aturada impossible.

3. ho desitjo de tot cor

El primer partit, però, tot va canviar.

El camp feia olor de gespa mullada i les botes feien *xof-xof* quan els nens i nenes corrien. En Ferran s'ajustava els guants una vegada i una altra, mirant la pilota rodar pel mig del camp. Intentava respirar fondo, com li havien dit a l'entrenament.

A les grades hi havia molts pares i mares, avis i àvies, oncles i tietes.

Massa.

I no callaven.

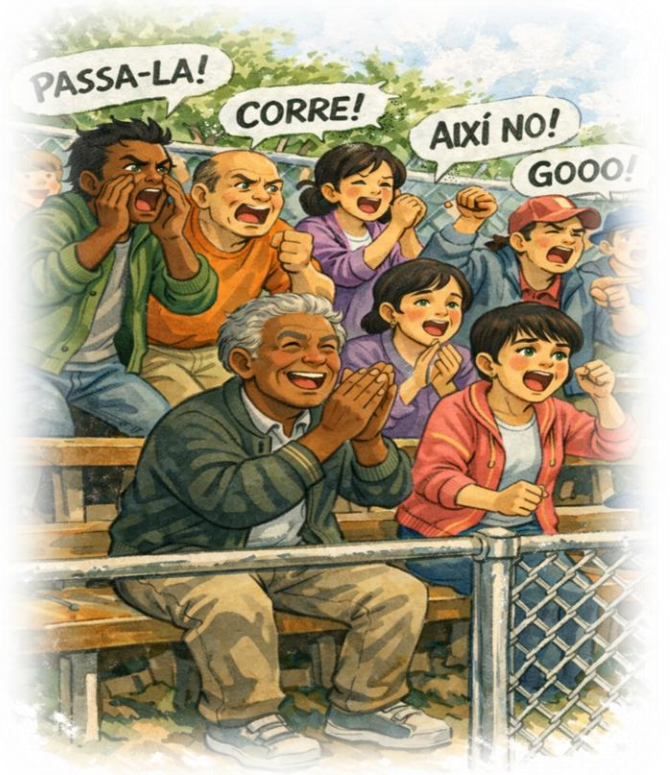
—PASSA-LA!

—CORRE!

—AIXÍ NO!

Els crits arribaven de totes bandes, barrejats, com un soroll que no s'aturava mai. Al Ferran li entraven a les orelles com cops forts. Va notar com les mans li suaven dins dels guants i com el cor li batega va tan de pressa que li feia mal al pit.

La pilota es va acostar de cop.

En Ferran va sortir... però un segon tard.

La pilota va passar pel seu costat i va entrar a la porteria.

Gol.

El silenci va durar molt poc.

—NO PASSA RES! —li va dir una companya, corrent cap a ell i donant-li una palmada a l'esquena.

Però des de les grades els crits tornaven a aixecar-se, encara més forts:

—MARE MEVA, QUIN GOL!

—HEU D'ESTAR MÉS ATENTS!

—AQUESTA ERA FÀCIL!

En Ferran ja no veia el camp igual. El que abans era diversió ara semblava una tempesta: soroll, presses i por d'equivocar-se. Cada pilota que s'acostava li feia tremolar les cames.

Va marxar cap a casa, trist.

Aquella nit, estirat al llit, mirava el sostre sense poder dormir. El partit li tornava al cap una vegada i una altra. L'errada. Els crits.

No era just.

Donava voltes i voltes, quan, de sobte, va recordar una pel·lícula que havia vist amb el pare i la mare.

Algú llançava una moneda en una font i demanava un desig.

I li havia funcionat.

Es va aixecar de puntetes i va buscar dins la guardiola. Les monedes van sonar fluixet, com si no volguessin fer soroll.

A l'habitació no tenia una font, però sí un vàter. No podia ser gaire diferent, als dos llocs hi havia aigua.

Amb determinació, va anar-hi.

Va aixecar la tapa, va deixar caure la moneda i va tancar els ulls molt fort.

—Si us plau... —va xiuxiuejar—. Vull tornar a gaudir del futbol.

PIOC!

La moneda va desaparèixer dins del vàter.

En Ferran es va quedar mirant l'aigua uns segons.

—Bé... —va murmurar—. Ho havia d'intentar.

4. Fins aquí. Jo marxo!

En Ferran va passar una setmana dolenta.

Els crits venien i marxaven com l'all: de sobte, sense avisar, i sempre deixaven el mateix gust amarg. No importava si era a l'escola, al menjador de casa o estirat al llit amb els ulls tancats. Els sentia igualment.

Per això no tenia ganes que arribés el següent partit.

Quan va arribar el dia, es va quedar assegut al llit, mirant l'equipament blau cel plegat sobre la cadira. La samarreta quedava a sobre, ben estirada, com si algú l'hagués preparat amb molta cura. Les botes l'esperaven a terra, paral·leles, perfectes, com si no sabessin res del que havia passat uns dies abans. Ni dels crits. Ni de les paraules que encara li ballaven dins del cap.

Va sospirar.

Va pensar a no anar-hi.

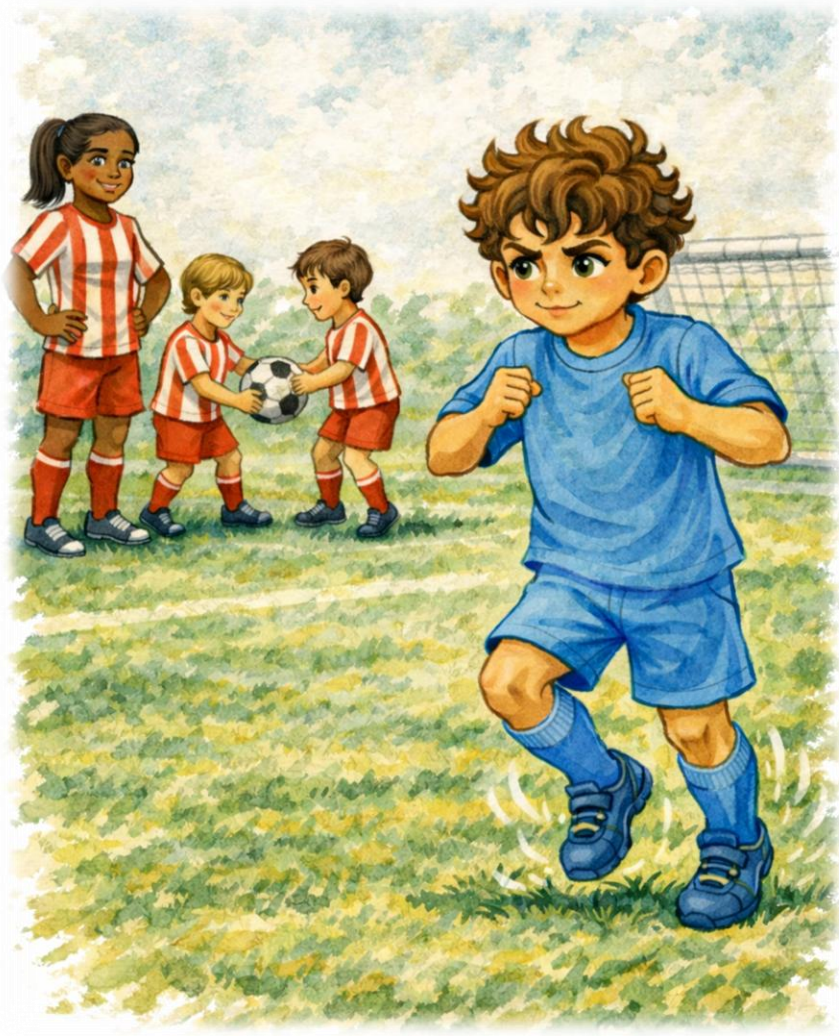
Va pensar a dir que li feia mal la panxa.

Va pensar a quedar-se quiet, molt quiet, fins que tot passés.

Però al final, se'l va posar igualment. Perquè l'equip el necessitava.

—Avui serà diferent —es va dir.

La veu, però, li va sortir fluixa, com si tampoc s'ho acabés de creure.

Al camp, abans de començar, l'aire era fred i la gespa brillava sota el sol del matí. Les línies blanques semblaven acabades de pintar. En Ferran escalfava sol, fent petits salts davant la porteria, quan va notar que algú l'observava.

Va aixecar el cap.

Era una noia que no havia vist mai. Portava la samarreta de l'equip, els cabells recollits en una

cua alta i uns ulls tranquils, com un llac sense onades, fins i tot quan bufa el vent. No cridava. No gesticulava. Simplement hi era.

—Hola —va dir ella, amb una veu suau—. Soc la Teresina.

En Ferran va assentir, sense saber gaire què dir.

—Ets el porter, oi?

—Sí... —va respondre ell.

—M'han dit que ho fas molt bé.

—Jo... no sé...

—M'agrada com mires la pilota abans de saltar —va afegir ella—. Com si li demanessis permís. Tens respecte pel joc.

En Ferran va parpellejar. Ningú no li havia dit mai una cosa així.

La Teresina somreia d'una manera estranya.

No nerviosa.

No cridanera.

Com si sabés coses que els altres no sabien.

El xiulet va sonar.

El partit va començar... i els crits també.

—PASSA-LA!

—MÉS RÀPID!

—DESPERTEU-VOS!

En Ferran va sortir a atrapar una pilota alta. Durant un instant la va tenir entre les mans. Però els dits li van tremolar. La pilota se li va escapar. Va caure a terra.

El genoll li va cremar com si li haguessin encès un misto a la pell.

—PERÒ QUÈ FAS!

—L'HAS D'AGAFAR!

I llavors, el xiulet.

–FALTA!

L'àrbitre assenyalava un punt just fora de l'àrea. A la banda esquerra. Era molt perillosa.

El silenci va durar només un segon.

Després, el caos.

–LLANÇA-LA PER DALT, A LA DRETA!

–SÍ, QUE EL PORTER ÉS PETIT!

–CONCENTRA'T, FERRAN!

En Ferran notava l'aire espès, com si li costés fer-lo entrar als pulmons. El camp li girava. Les veus li punxaven el cap, una rere l'altra, sense deixar espai per pensar.

Va posar la barrera. Va cridar tothom perquè estigués atent i... la pilota se li va escapar. Perquè estava molt nerviós.

Va mirar cap a la banda.

–MARE MEVA, NO ERA TAN DIFÍCIL!

–AQUEST NEN NO TÉ FORÇA A LES MANS!

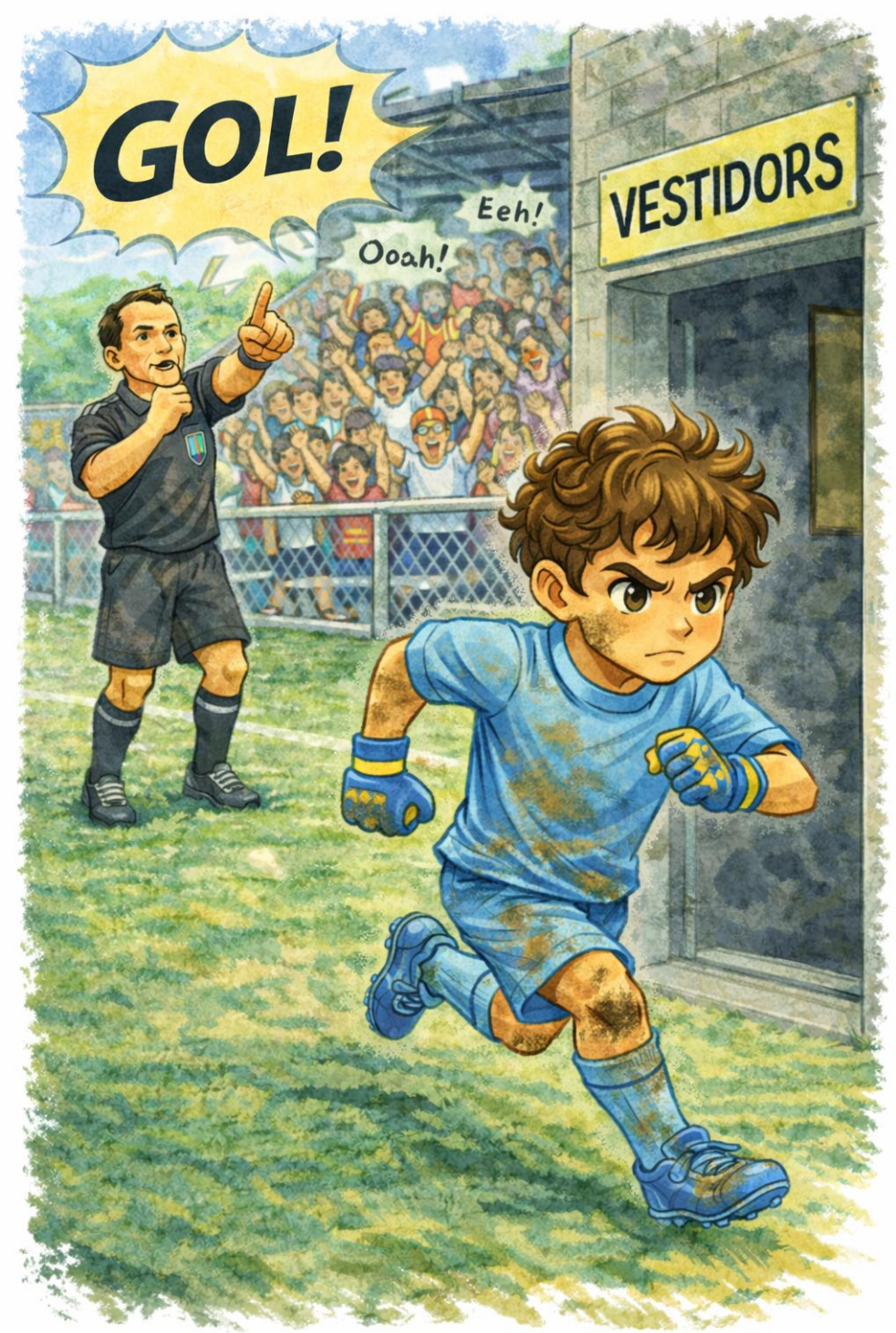
La Teresina hi era. No cridava. No feia senyals. Només el mirava. I, molt a poc a poc, es va tocar la cua dels cabells i va fer un petit gest amb el cap, com dient-li: *estic aquí*.

Però en Ferran ja no podia més.

Sense mirar ningú, va girar cua i va sortir corrent del camp.

La gespa quedava enrere.

Els crits, també.

5. la Teresina...

La resta de l'equip va seguir en Ferran.

Al vestidor feia olor d'herba molla i de sabatilles gastades.

Els nens i les nenes seien als bancs de fusta, alguns amb el cap baix, d'altres jugant nerviosos amb les mitgetes.

Ningú no parlava.

Només se sentia la respiració accelerada, algun sospir i, molt lluny, els crits de la grada que encara no s'havien apagat del tot.

En Ferran tenia els ulls vermells.

No plorava, però li costava empassar saliva.

Sentia el cor encongit, com si algú l'estrenyés amb les dues mans.

De sobte...

Creeeec

La porta del vestidor es va obrir lentament.

Tots van aixecar el cap alhora.

Era la Teresina.

Alguns nens es van mirar entre ells.

No l'esperaven.

No sabien ben bé què hi feia, allà.

La Teresina no somreia.

Tenia una expressió seriosa, tranquil·la... diferent.

Els ulls li brillaven una mica, com si veiés coses que els altres no veien.

—Què fa aquí? —va xiuxiuejar algú.

—És entrenadora? —va preguntar una nena, en veu molt baixa.

La Teresina va avançar un parell de passos i es va quedar dreta, al mig del vestidor.

No va dir res durant uns segons.

El silenci es va fer encara més gran.

—Heu sentit això? —va dir finalment.

—Què? —va preguntar un nen, desconfiat.

—Això —va respondre ella—. El vostre silenci. També parla.

Alguns van arrufar el nas.

Altres van encreuar els braços.

En Ferran la mirava sense saber què pensar.

La Teresina va ficar la mà a la butxaca de la jaqueta i en va treure una bosseta petita.

Era de roba fosca, senzilla.

No brillava.

No feia cap soroll.

No semblava res d'especial.

—No és cap truc —va dir, com si llegís els seus pensaments—. I no us demanaré que em cregueu.

Els nens i nenes es van remoure als bancs.

—Llavors? —va dir algú, amb un fil de veu.

—Només això —va continuar ella—: tanqueu els ulls un moment. Si no noteu res... ja està.

En Ferran va dubtar.

Va obrir els ulls un segon més i va mirar els seus companys i companyes.

Alguns ja els tenien tancats.

D'altres el miraven, insegurs.

Finalment, els va tancar.

Va sentir una escalfor suau al pit.

No cremava.

No feia mal.

Era com aquella sensació estranya que tens quan saps que encara no s'ha acabat tot.

Quan, tot i la por, alguna cosa dins teu et diu: *encara puc*.

—Això no us farà més forts —va dir la veu de la Teresina, baixa però clara—. Us farà més valents.

Quan en Ferran va obrir els ulls, la bosseta ja no hi era.

La Teresina els observava un per un.

Alguns la miraven bocabadats.

Altres encara no sabien si creure-s'ho.

Però ningú ja no reia.

—Confieu en vosaltres —va dir ella—. I si voleu... confieu també una mica en mi.

Va obrir la porta del vestidor.

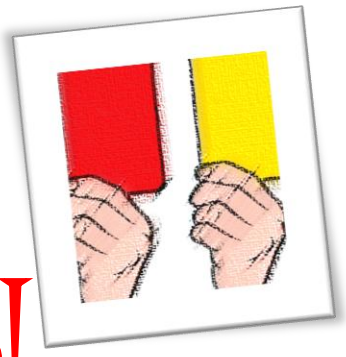
—Tornem al camp. El partit encara no s'ha acabat.

Els nens i les nenes es van aixecar lentament.

En Ferran va notar que el cor li bategava fort... però ja no li feia tant de mal.

I, per primer cop des de la falta, va pensar que potser... només potser... encara hi havia esperança.

6. no volem més crits!

Quan van sortir del vestidor, els crits de la grada van tornar de seguida, forts i barrejats. En Ferran es va quedar uns segons quiet al mig del camp, amb el cor bategant-li molt ràpid mentre mirava l'àrbitre i després mirava els seus companys i companyes, que tampoc no sabien què fer.

—JA ERA HORA!

—ÀRBITRE, TREU-LOS TARGETA!

—QUINA BARRA!

L'àrbitre esperava amb la pilota a la mà.

En Ferran va respirar fondo i va fer un pas endavant.

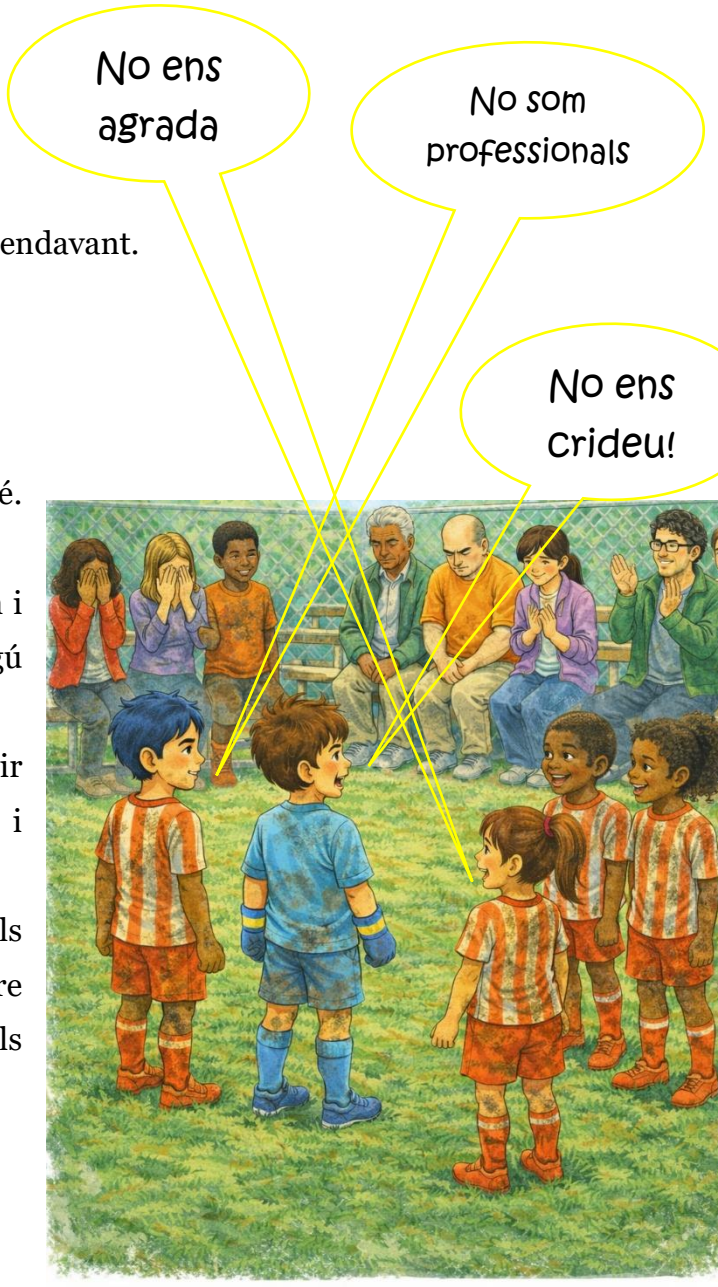
—Prou.

No ho va dir cridant, però se'l va sentir bé. Nens i nenes es van girar cap a la graderia.

En Ferran va notar que alguns tremolaven i que d'altres tancaven fort els punys, però ningú va marxar.

—No ens agrada que ens crideu així —va dir en Ferran—, perquè ens poseu nerviosos i llavors no ens surten bé les coses.

Una companya va dir que deixessin parlar els entrenadors, que per això estaven allà, i un altre nen va afegir que els agradava molt que els

animessin, però que ho fessin per aplaudir-los i no per dir-los tot el que havien de fer. També van explicar que els agradava quan la gent aplaudia una bona jugada, encara que fos de l'altre equip, perquè tots volien jugar i passar-s'ho bé.

—De vegades fins i tot feu por, perquè sembla que us heu tornat bojos.

A la graderia, els pares i mares es van començar a mirar entre ells i alguns van callar de cop, mentre d'altres abaixaven el cap en adonar-se del que estaven fent.

—Som nens —va dir en Ferran—, no professionals. I de vegades us n'oblideu.

—Volem jugar i passar-ho bé, però no ens deixeu —va afegir una companya.

—I els àrbitres es poden equivocar. Com nosaltres! Ells han de fer la feina sols. És molt difícil.

El silenci que va quedar va ser diferent, com si la grada estigués escoltant de veritat, i de mica en mica algunes persones van començar a aplaudir, no molt fort, però amb ganes.

Clap

Clap

Després, algú més.

I un altre.

Era un aplaudiment sincer.

Quan l'àrbitre va tornar a xiular i el partit va continuar, en Ferran va sentir que alguna cosa havia canviat, i que el camp tornava a ser un lloc on jugar feia il·lusió.

El camp ja no era el mateix.

7. penal!

Llavors un contrari va robar la pilota al mig del camp.

Era ràpid com una bala.

I en Genís i la Mariona no podien arribar. Ho sabien.

En Ferran es va preparar.

Genolls flexionats.

Mirada concentrada.

I... Patapam! La punta de la bota d'en Genís, va fer caure el davanter.

L'àrbitre va xiular i va assenyalar el punt de penal!!!

Els entrenadors van protestar.

Jugadors i jugadores, també.

Però el penal era clar.

I en Ferran va caminar cap a la porteria amb el cor batejant-li molt fort, notant com les cames li tremolaven una mica. Però no se sentia sol, perquè els seus companys i companyes aixecaven els braços cridant-li i animant-lo des del mig camp:

—*Vinga, Ferran!*

—*Tu pots!*

A la graderia, ningú no donava ordres; tot estava en silenci, com si tothom aguantés la respiració.

La davantera va col·locar la pilota amb calma i va fer uns passos enrere, mentre en Ferran respirava fondo i recordava aquella escalfor al pit, aquella valentia que li havia aparegut quan més la necessitava, just quan va sentir una altra veu coneguda des de la grada:

—*Sigui com sigui, ho esteu fent molt bé!*

L'àrbitre va xiular una altra vegada i, durant un instant, el temps va semblar anar més lent.

El xut va sortir fort cap a la dreta i en Ferran es va llançar amb totes les forces, estirant el cos tant com va poder, fins que la pilota va colpejar els seus guants amb un *plaff* sec i va quedar atrapada entre les seves mans.

Durant un segon, tot va quedar quiet.

En Ferran es va quedar a terra, es va mirar les mans tancades al voltant de la pilota i no s'ho acabava de creure, com si el seu cos hagués reaccionat abans que el cap.

I llavors el públic va esclatar en aplaudiments.

—Bravo!

—Molt bé, Ferran!

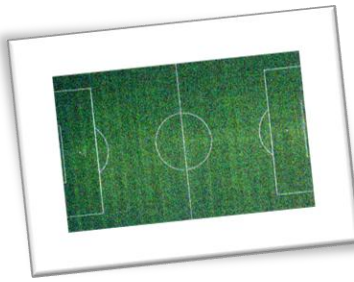
—Has xutat molt bé, davantera!

Alguns aplaudien en Ferran mentre ell s'aixecava amb la pilota ben agafada, i d'altres també aplaudien la davantera, que va aixecar el cap i va rebre els ànims amb un petit somriure.

Els companys i companyes d'en Ferran van córrer cap a ell per abraçar-lo, i enmig del soroll i els somriures, el nen va sentir que aquell moment no era només una aturada, *sinó una celebració compartida.*

8. IL·LUSIÓ RECUPERADA!

Quan el partit va acabar, tothom estava content. Els nens i les nenes reien, es donaven la mà i parlaven tots alhora, mentre a la grada hi havia aplaudiments, somriures i cares alleujades.

En Ferran també somreia, quan va mirar al seu voltant, buscant algú.

Va recórrer la banda amb la mirada fins que la va veure, una mica lluny, dreta prop de la tanca del camp. Era la Teresina. No deia res ni feia cap gest especial, però en Ferran es va adonar que duia una moneda a la mà, tancada entre els dits.

Ella el va mirar un instant.

I va somriure.

En Ferran va notar la coneguda escalfor al pit i va entendre-ho tot. No va dir res, però va saber que el seu desig s'havia fet realitat, no perquè hagués guanyat un partit, sinó *perquè havia trobat el valor que necessitava, per explicar el que sentia.*

De cop, va sentir uns braços que l'envoltaven fort.

—Perdona'ns, Ferran —va dir el pare, amb la veu una mica emocionada—. Ens hem deixat portar.

—Sí —va afegir la mare—. Ho sentim molt.

—No sé com no ho he vist —va dir en Marc—. He fet el mateix que em feien a mi i que vaig dir que mai faria. No t'enganyis, el futbol és sa i divertit. I ensenya moltes coses, Ferran.

Després es van abraçar tots tres, i el pare i la mare li van dir que estaven molt orgullosos d'ell, no només per l'aturada, sinó per haver parlat, per haver estat valent i per haver pensat en tothom.

En Ferran va tornar a mirar el camp i, en últim lloc, la porteria. Les xarxes encara es movien una

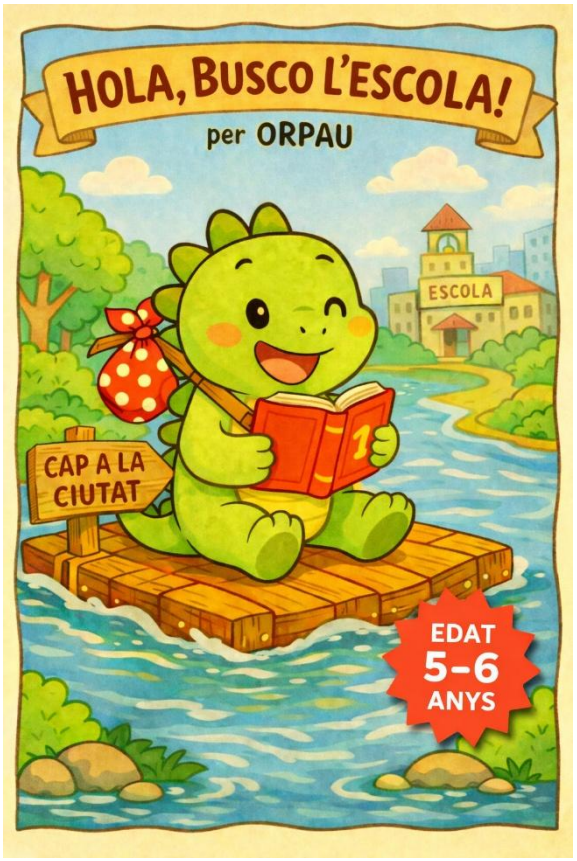
mica amb el vent, i ell va somriure, perquè en aquell moment no pensava en el partit que acabava de jugar, sinó en el següent.

Tenia ganes de tornar-hi.

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT